

articles i reportatges

ESPORT I CIUTADANIA

Gran Festival Cultural-Esportiu presidit per J. Sunyol i Garriga i organitzat per les entitats Club Sportiu Català i Acció Catalana, de Cervera, a profit dels presos polítics i socials

Conferències de Tratal i Regàs. - Partit de futbol

Hi assistiren representacions de l'Ateneu Català del districte sisè de Barcelona i d'entitats germanes d'Acció Catalana de Mollerussa, Guissona, Tàrraga, Lleida, Os de Balaguer, Agramunt, Igualada i d'altres

Tal com s'havia anunciat, s'ha celebrat a Cervera l'acte esportiu i de propaganda ciutadana, que ha revestit una gran solemnitat i s'ha vist extraordinàriament concorregut.

A les dotze tingué lloc la benedicció de la senyera del C. D. Català, presidida pel senyor Sunyol.

A la una fou servit esplèndidament servit a la Fonda Barcelona un àpat organitzat pels elements esportius i republicans catalanistes de Cervera.

A dos quarts de dues, amb un ple a vessar, començà al Saló Catalunya l'acte de propaganda cultural-esportiva.

En Ramon Albereda, amb breus i eloqüents paraules, fa la presentació dels oradors.

El doctor Josep Tratal, amb paraules vibrants i segures, descabellà el tema "La política de la raça".

El fer esport—diu—és quelcom més seriós del que generalment es creu. Tendeix a la fortitud de la raça. Nosaltres hem de procurar aquesta fortitud, i que s'gui integral. Fortitud del cos per reunir l'energia precisa per imposar les nostres conviccions. I molt especialment la fortitud de l'esperit, ja que la força moral, que ho és de virtut, és la més excel·lent de l'home. Es precis preparar la raça per lluitar pels nostres ideals. I els joves d'avui es faran forts amb els esports per fer prevaldre els seus ideals.

La nostra política no és una política formulària. Ens trobem davant un problema de nacionalitat i de raça, i no es pot ajornar la seva justa resolució. Les nacions i les races no depenen del capritx. Són quelcom que ha imposat la natura, i per tant són immortals. No hi ha força humana que pugui ofegar el sentiment de pàtria ni de raça. Com el nostre poeta Guimerà, podem dir l'ànima és meua, i nostros són els sentiments envers la pàtria catalana, arrelats fonament en el més íntim de la nostra ànima.

Analitza el forma original, moderna i científica l'actuació política de l'Estat espanyol, i demostra amb dades molt encertades i explícites les seves enginyoses i profundes consideracions: N'Angel Ossorio i Gallardo, En Joaquim Costa i d'altres, reconeixen i afirmen els sorollosos fracassos de la política espanyola.

Llegeix les belles paraules de Menéndez Pelayo a la reina regent en els Jocs Florals de Barcelona, enaltint el nostre verb, que és el cant gloriós que sentim en el nostre bressol i que és el nostre fidel company fins al sepulcre. La llengua és l'expressió de l'ànima, i d'ella forma part integrant.

Acaba el seu bell parlament dient que està per donar l'hora del nostre alliberament en el rellotge per què es regeix la Humanitat. Forts i re-

rats aplaudiments premien com es mereix l'insigne orador.

El jove advocat En Xavier Regàs substitueix En Domènec de Bellmunt, retingut, segons diu l'orador, per una malaltia ocasionada per excés d'actuació política per la nostra causa.

Fort i valent, ataca els cacs, i si el caciisme, ja que no justificació, és explicable en els centralistes de l'Estat espanyol, és molt més damnable quan ve de germans de causa, víctimes ahir dels mateixos procediments i que es barren el pas per protestar-ne el dia de demà.

La dictadura ja governava abans del cop d'Estat, i els mals d'ella ens vénen de temps lluny.

La regeneració de la nostra pàtria és precis fer-la perquè sigui duradora.

Per fer pàtria és precis remoure-ho tot. No podem acceptar cap concòrdia, si no volem anar a un fracàs.

Així com les obres arquitectòniques bastides amb escales falses no són de durada, nosaltres hem de fer una forta revolució en els procediments a fi de bastir la nostra pàtria damunt d'una ànima de ferro, perquè sigui eterna la nostra obra.

Fa una impecable disseció dels procediments polítics que han vingut servint de nord dins de la política espanyola, i demana que els que siguin culpables se'ls exigeixin responsabilitats.

Acaba demanant que es trameti un telegrama a Francesc Macià amb motiu de commemorar el setenta aniversari del seu natalici.

La proposta fou aplaudida amb gran entusiasme pel nombros auditori, que coronà un entusiasme immens el discurs eloqüentíssim d'En Regàs.

A J. Sunyol i Garriga, que presidia l'acte, li correspongué fer-ne un breu resum. Fou constar la seva satisfacció en tornar a parlar a la nostra pàtria, i en sentir vibrar tan fort l'amor a la terra catalana i a les llibertats humanes.

A continuació glossa eloqüentment la significació d'aquestes diades d'esport i ciutadania que s'organitzen aprofitant de Catalunya. Explica com durant la primera Dictadura va ésser neces-

sari injectar l'esperit de ciutadania als nostres esportius i com ara en aquesta hora greu i decisiva és necessari que tots els ciutadans de Catalunya se sentin esportius per a poder resoldre definitivament els problemes de Catalunya, República, Democràcia i Llibertat. Amb fina ironia explica tot allò que Espanya i Catalunya deuen als ex-salvadors del nostre poble.

Proposa que es cursi un telegrama al general Berenguer dient-li que el poble de Catalunya està esperant la llibertat dels presos polítics i socials, i acaba invitant tots els presents a que acudeixin al camp de futbol per tal que la recepta a profit dels que sofreixen pressió sigui digna de Cervera.

El parlament d'En Sunyol—de mà mestra—dominà l'auditori i el feu vibrar amb la seva paraula.

En acabar l'acte una ovació interminable va ésser prova que el poble de Catalunya porta arrelada dins el més pregon de la seva ànima el sentiment de la nostra pàtria i que sap agrair els que esmercen totes les seves energies per sembrar dins de Catalunya les idees més enlairades de pàtria i llibertat.

AL CAMP D'ESPORTS

En sortir del Saló Catalunya el públic es dirigí al camp d'esport.

En entrar la bandera al camp de joc presidint l'equip local, el públic, que omplia el terreny, l'ovacionà amb entusiasme.

Acte seguit el capità del C. E. Català junt amb el del C. E. Lleida, seguits del portador de la bandera, oferiren un ramell de flors a la padrina, senyora de Sunyol.

Foren també oferts dos ramells de flors als capitans dels equips contendents per dues gentils senyoretes cerverines.

En mig d'una ovació el senyor Sunyol posà la pilota en joc, i tot seguit començà atacant a gran tren el Lleida.

El Català contra-atacà amb gran fermesa i precisió, i passà a dominar durant quasi tot l'encontre.

El joc es portà en mig d'un gran entusiasme per part dels jugadors per a poder-se adjudicar la magnífica

copa oferta per LA RAMBLA DE CATALUNYA, fins que al dotze minuts el Lleida és castigat amb penaltí per haver tocat la bola un defensor lleidatà. Executat el càstig per Fuster, la pilota entra molt precisa i forta per l'angle, i és fet el primer i únic gol de la tarda.

Segueix el partit i es veuen jugades molt vistoses per ambdues parts. Finalment la primera part i es comença la segona amb la mateixa impetuositat, que ocasiona freqüents topades inofensives.

El Lleida vol marcar el gol de l'empat, però no pot per l'excel·lent tasca dels equippers del C. E. Català, que volen conservar l'avantatge del gol aconseguit primerament.

El públic seguí amb interès el joc, i al final aplaudí els jugadors d'ambdós equips per la correctió emprada durant l'encontre.

Es destacà la valenta actitud del porter i dels defensors del Lleida.

Del Català no sabem pas qui jugà amb més entusiasme i encert, ja que tots hi posaren el que saberen.

L'àrbitre, senyor Armengol, molt encertat i imparcial.

A IGUALADA

Les nostres amics en tornar de Cervera es detingueren encara a Lleida, on visitaren el Centre d'Acció Catalana. Foren rebuts cordialment i amb entusiasme pels socis. El president de l'entitat va donar la benvinguda a En Sunyol i acompanyants, i el nostre amic, amb un breu i vibrant parlament, regrejà la gentilesa i els anims a seguir llur tasca en defensa dels ideals de Catalunya i República. Encara, abans de deixar Igualada, Sunyol, Tratal i Regàs visitaren el Centre Republicà, on canviaren impressions amb els seus dirigents.

En arrencar el cotxe que els portava a Barcelona foren acomiadats els nostres companys amb aplaudiments.

2 d'octubre: El "Festival del Pres" a Olympia. Una actuació de ciutadania.

Demà, a la nit, s'inaugurarà el nou estatge social del "Casal dels Esports"

A la vigília de la inauguració oficial del nou estatge social del "Casal dels Esports", hem demanat al president d'aquesta entitat unes ratlles per a orientar els nostres llegidors. Gostosament ha accedit a complaure'ns i ens ha enviat les quatelles que a continuació reproduïm:

—Demà, dimarts, a les dotze de la nit, tindrà lloc la inauguració oficial del nostre nou estatge (Consell de Cent, 263, entre Aribau i Muntaner), en l'arranjament del qual s'ha treballat durant quatre mesos consecutius, i ens hi hem gastat setanta mil pessetes. Això donarà idea de l'interès que hem posat en fer una cosa que estigués bé.

Actualment la nostra entitat té constituïdes les seccions de futbol, gimnàs, excursionisme, teatre, cultura, festes i biblioteca, i, en organització, les de basket (masculí i femení), natació, atletisme, així com també volem tenir una agrupació sardanista. A més treballam per tal que el primer dia de l'any 1931 pugui veure llum el primer número del nostre butlletí, del qual pensem publicar-ne un número cada mes. La comissió de festes té en projecte una pila de festivals, a la major part dels quals donarem un caràcter familiar. Per la seva part, la secció de cultura té el propòsit d'organitzar per a molt aviat un cicle de conferències de caràcter cultural i esportiu.

Un altre dels projectes que ens hem emprès amb un entusiasme il·limitat és la Mússa, la qual volem tenir perfectament organitzada en els seus aspectes de cirurgia major, medicina major i menor, i defunció. Entenem que això és una de les

coses que més haurien d'interessar a totes les entitats i és per aquest motiu que volem apressar-nos a portar-la a la pràctica.

Fins aquí els nostres projectes i les nostres realitats. Estem contents, molt contents, de l'acolliment que el nostre Casal ha merescut als caporals barcelonins. Cada dia són més els socis que signen propostes a nous aspirants, i avui podem vantar-nos de tenir en les nostres llistes d'associats a gairebé totes les primeres figures de l'esport de Catalunya.

Aspirem a què el nostre Casal arribi a ésser la casa de l'esport català. Tots aquells que han trobat a faltar la casa de l'esport de Catalunya voldrien que vèssim en la nostra modesta entitat actual un començament d'aquest Casal que tots els que sentim estimació per l'esport de la nostra terra voldrien tenir, ja.

Per aconseguir el que ens proposem demanem a totes les entitats esportives i a l'afició esportiva en general que ens ajudin en la nostra obra, que nosaltres no hem pas de regatejar cap esforç per arribar al cim de les nostres aspiracions.

J. FERRER I AMETLLER

**Un mal:
la censura.**

L'OBRER CATALA

Una bona obra de la dictadura

Encara que sembli qüestida, és veritat. Si avui Barcelona té un Ateneu Polytechnicum com el que hi ha al carrer Alt de Sant Pere, 27, podem donar-ne les gràcies a la dictadura.

Es clar que pel magi del malaguanat salvador d'Espanya no hi va ballar mai el propòsit de fer una obra semblant. Fou ell, però, qui decretà la dissolució de l'Escola del Treball creada per la Mancomunitat, i la constitució d'aquest admirable Ateneu del carrer Alt de Sant Pere fou una conseqüència d'aquella dissolució. És de creure que d'haver continuat l'Escola del Treball la seva vida normal, els obrers que hi acudien no haurien sentit la pauja de fer pel compte llur allò que els governants d'Espanya els premen. Per això hem dit, i ho repetim, que l'Ateneu Polytechnicum del carrer Alt de Sant Pere—obra admirable que ha d'enorgullir tots els catalans—el devem a la dictadura.

Els ciutadans

de Barcelona s'han acostumat a llegir dia per altre, a les planes de la premsa local, aquesta notícia: "A l'Ateneu Polytechnicum, el senyor X donarà aquest vespre una conferència sobre el tema..."

Efectivament, a l'Ateneu Polytechnicum es donen conferències—públiques i davant una concurrència sempre nombrosíssima—dues i tres vegades a la setmana. Això ja constitueix una tasca cultural remarcable. El públic que hi acut és, en la seva major part, format per obrers, i s'hi tracten temes que només un públic ben preparat pot escoltar—com els escolta aquell públic—amb un interès evident.

Tenim davant nostre la llista completa del cicle que ve descabellant-se aquest estiu. Durant els mesos de juny, juliol, agost i setembre s'hauran donat a l'Ateneu Polytechnicum una trentena de conferències. A l'atzar correm un nom: Aiguader i Miró, Xirau, Nicolau d'Oliver, Rovira i Virgili, Serra Hualter, Joan Estelrich, Puig i Ferrer, Enlli Mira, Pompeu Fabra, Valls i Taverner, etc. Des de la tribuna de l'Ateneu—tribuna popularíssima—s'ha parlat de literatura, d'art, de música, d'història, d'obrerisme, de nacionalisme, d'economia, de lleis, d'higiene, de medicina, d'esport, de filosofia...

Se'n anar més endavant en la nostra informació aturant-nos a preguntar: quina altra entitat de Barcelona pot presentar una estadística igual?

Com va néixer l'Ateneu Polytechnicum

Dos cultes ciutadans—el major orgull dels quals és el d'ésser obrers—ens han atès gentilmente en manifestar-los el nostre propòsit de fer una informació de l'Ateneu. El senyor Viladomat—vice-president de l'entitat i de fet president, per la seva activitat remarcable—i el senyor Aleu.

—L'any 24—ens diu l'amic Viladomat—en dissoldeix l'Escola del Treball, els alumnes—obers tots—que es quedaren sense càtedra, decidiren de continuar llurs tasques per compte propi. Hom va recórrer a totes les personalitats patrials de prestigi i el resultat d'una sèrie de converses fou la creació de l'Acadèmia Polytechnicum, la qual era regida, governada i protegida per un Patronat. Va passar l'any 24, el 25 i el 26 i—francament—l'esforç econòmic que molts ciutadans

havien fet per crear l'Acadèmia, creient que la dictadura seria cosa de poc temps, un any per exemple, resultava una mica pesat. La perspectiva de que la dictadura anava a durar molts anys, va fer-nos pensar en la necessitat d'evolucionar, per tal de treure del damunt d'aquells bons ciutadans que amb donatius mensuals mantenien l'Acadèmia, aquesta càrrega i assegurar, ensenes, la durada de la institució. Fou llavors que l'Acadèmia—regida per un Patronat—esdevingué l'Ateneu Polytechnicum. Hom admeté socis i l'entitat pogué ampliar el seu radi d'acció. I avui que pot dir-se que tenim vida pròpia—som uns sis-cents socis de número i comptem amb un bon nombre de socis protectors—seguim encara il·lusionats amb noves ampliacions de les nostres activitats.

L'ideal que guia els directores de l'Ateneu

—Es ben concret. Arribar a con-

vertir l'Ateneu en una Universitat popular, en una Universitat de l'obrer. Per dels obrers que pugem uns ciutadans perfectes. Volem anar a la creació d'un Institut d'Estudis econòmics i socials, que eviti molts conflictes que ara es produeixen sovint. Volem que l'obrer tingui la cultura necessària per a fer front a tota mena de lluites i que ensems que perfeccioni i amplii els seus coneixements tècnics, perfeccioni i amplii els seus coneixements de ciutadania. Volem fer homes aptes per al treball i per a la lluita diària. I el que fins ara hem aconseguit, ens fa sentir esperançats...

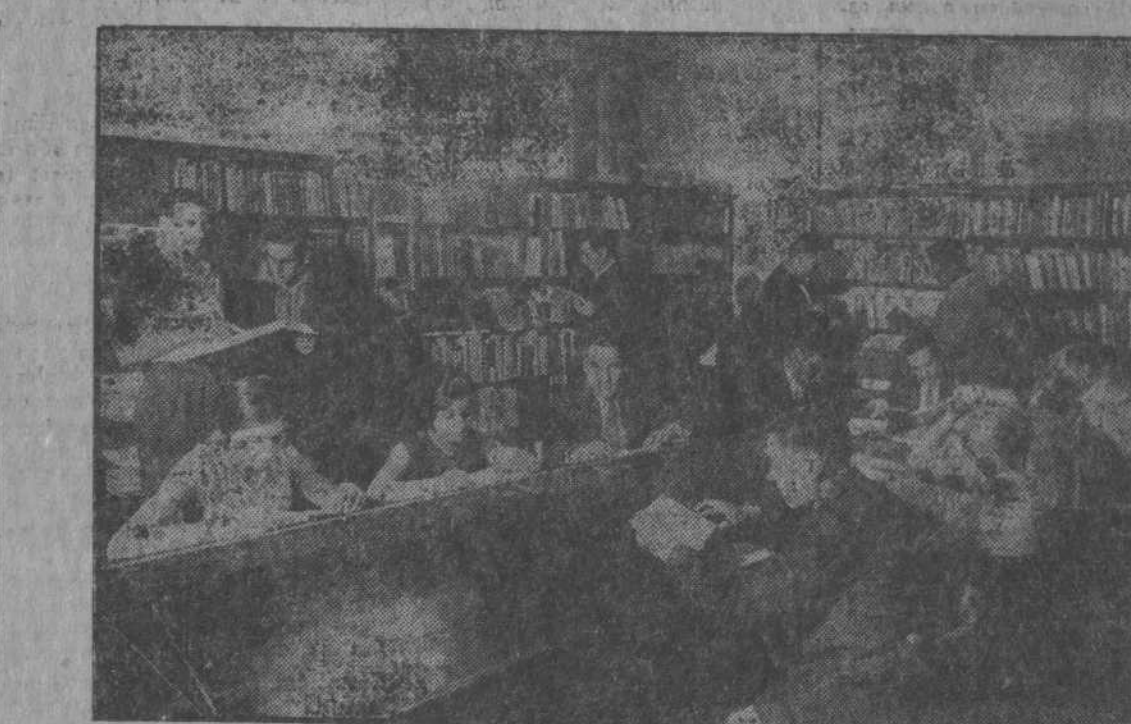
Quines tendències dominen?

—Aci tot es fa en català, perquè és la nostra llengua. És una dada. A propòsit d'això—ens diu l'amic Viladomat—vull contar-vos un fet de fa pocs dies. Un estranger, accidentalment domiciliat a Barcelona, va assabentar-se de la tasca cultural del nostre Ateneu. L'home tingué interès a assistir a una cursa de Filosofia i d'Economia i ens va adreçar una lletra—aci la teniu—on ens deia que sabia prou bé el caràcter catalanès d'aquest Ateneu, però que suposava que els esmentats cursos es donaven en espanyol, cosa que li interessava de saber, car ell, estranger, no coneixia el català i si l'espanyol. Ens pregava, en la mateixa carta, que li diguéssim els noms dels professors.

Nosaltres, naturalment, li vàrem contestar que sentíem moltíssim poder-lo comptar entre els inscrits a aquells cursos si el fet de donar-los en català era per a ell un obstacle, car aci no es parlava altra llengua, adhuc—contra el que ell suposava—per a parlar de filosofia i d'economia. Li dèiem, a continuació, els noms dels professors, tenint molta cura d'afegir a continuació: Catequètic d'aquesta Facultat, etc., etc.

El nostre comunicant ens va escriure amb tota correcció i nosaltres li contestàrem en el mateix to. Quan escrivíem la resposta, però, ho fèrem pensant que potser, algun dia, aquella lletra, ensenyada frontes callit, esdevindria una prova més de la nostra personalitat. I ara ve a tomb un incís. Aquest vespre han vingut a inscriure's al curs de Gramàtica Catalana de Pompeu Fabra dues senyoretes franceses. «No us sembla interessant?»

Parlàvem, però, de les tendències que dominen a l'Ateneu. Oficialment, l'Ateneu no segueix cap política determinada. De fet, però, perquè la societat la fan els socis i, en això hi ha unanimitat, aci troben escalí i simpatia tots els ideals d'esquerra, des d'un extrem a l'altre. Els socis que vénen aci a estudiar, no pas a passar l'estona, senten—tots—els ideals d'esquerra. I entre ells n'hi ha de tots colors. Els interessos, però, molt—tant com la poli-

Una instantània a la concorregudíssima biblioteca de la casa. Lectors obrers...

(Foto. Cases)

tica—les qüestions socials. No pot ésser d'altra manera, si tots som obrers.

Els cursos 1930-1931

—De moment, organitzem els següents: Introducció a la Filosofia, a càrrec del doctor Xirau; Biologia Experimental, a càrrec del doctor Cosme Roies; Història General de l'Art, a càrrec de Raimon Vaireddà; Curs d'Història Universal Moderna i Contemporània, a càrrec de Pere Cones; Llengua Francesa, a càrrec d'Alfons Maseras; Gramàtica Catalana, a càrrec de Pompeu Fabra; Literatura Catalana, a càrrec de Jordi Rubió; Economia política, a càrrec de Carles Pi i Sunyer...

I bé, heu de saber que la matricula d'aquests cursos s'haurà de tancar sense que hi pugui entrar tothom. Hi ha una demanda extra-ordinària. I heu de pensar que la majoria dels nostres socis són fusters, muntanyans, paletes, reixidors, electricistes, mecànics... en fi, obrers manuals, de vestit blanc i espartenyà...

—Veïen aquesta sala plena de gent, esperant el conferenciant d'avui? Doncs així la veurieu cada nit que hi ha conferència. Sovint no sabem en encabir el públic.

—I tots són socis?

—No. Com que les conferències són públiques, ve molta gent que no són socis. Ciutadans atrets pel nom d'un determinat conferenciant o per un determinat tema. D'altres, sense ésser socis, són parroquians a totes les conferències. És admirable l'afany d'aprendre, la set de cultura d'aquests obrers. Pompeu Fabra assistí l'any passat—un dia xafegós, que feia una calor terri-

ble—a una conferència i quedà esgarriat de veure la concurrència que hi assistí i l'atenció que posaven en el que deia el conferenciant. El senyor Tries de Bes donà una conferència sobre Bret romà i manifestà la seva sorpresa enorme en veure que entre els assistents hi havia qui prenia apunts. I no pogué estar-se de dir-ho.

Hi ha entusiasme, en una paraula, i aci tots sentim l'ideal que ens ha ajuntat: ideal de reivindicació i de cultura. És lleigíssim—vegeu aci la biblioteca—i especialment són demandats obres socials, filosòfiques i de literatura catalana. Les activitats de l'Ateneu no es concreten a les conferències, als cursos i a la biblioteca. Hom organitza visites col·lectives, culturals, excursions, etc.

Puc contar-vos—ens diu el nostre interlocutor—amb cara d'home satisfet—un altre cas que us sembla interessant. L'any passat donà el doctor Xirau un curs de Introducció a la Filosofia. Sobtadament, per causes alienes a la seva voluntat, es va veure obligat a interrompre'l. La interrupció durà més de quinze dies. I bé, el dia que el doctor Xirau tornà a reprendre la tasca, tots seixanta alumnes que havien començat el curs tornaren com un sol home.

Això es fa llarg

I ho sentim. La visita a l'Ateneu Polytechnicum ens donà tema per a una informació molt més extensa. Dintre d'aquelles parets hi ha coses molt interessants que podríem fer conèixer a tots els ciutadans. No podem, però, oblidar les múltiples i riqueses del nostre setmanari i hem

de comprimir. Diguem que aça aquell mateix nostre tenen sobrius les "Associacions Obreres" de Teatre i de Concerts, filloles de l'Ateneu, i l'Associació de directores d'indústries elèctriques i mecàniques, integrada per ex-alumnes de l'Escola del Treball, molts d'ells exbecats, a càrrec dels quals va l'organització de cursos tècnics. Diguem, també, que el senyor Ferran Valls i Taverner, president de l'Ateneu, té entre els socis aquell prestigi que la seva personalitat mereix i que gaudeix de l'estimació de tots, perquè sempre ha sabut comportar-se com un home liberal i respectuós amb les idees d'altre i ha sabut posar, també, en tota ocasió, per damunt de tot, l'elevada finalitat de l'Ateneu.

Avui que l'Escola del Treball torna a funcionar i els professors han estat reposats en llurs càtedres, l'Ateneu Polytechnicum ha suprimit les classes diürnes. Hi ha, però, el projecte d'aprofitar aquelles aules magnífiques, amb tot el material adquat, per a ensenyar-hi el batxillerat.

Es, en resum, una obra admirable. Sembla que la Diputació i l'Ajuntament se n'hau ocupat i han ofert llur ajut material. Tot el que es faci serà poc i els diners que es destinin a aquest Ateneu—poques vegades podran donar-se per més ben despeses.

L'Ateneu Polytechnicum és l'obra més admirable de l'obrer català, estudis, liberal i que mira de cara a Europa.

AIMAMI I BAUDINA

L'entrada—sobria i reposada—del Polytechnicum (Foto. Cases)

humor, encara amb censura

Una perdin "de plata" a Josep Pla

La vaga del ram de construcció havia desplaçat aquesta dies els homes i les coses de la Lliga d'aquell primer pla que venien ocupant, i des del qual les grans veugetes del partit anaven alarant-se per tal de donar-nos un programa de conjunt que satisfés els més exigents, com se sol dir.

Ara sortia el senyor Duran a fer joc molabars i a menollar-nos amb les seves estrellats qualitat de jorgue; ara sortia el senyor Estelrich a contranous una aïra, amb tres o quatre pinyols per a la galoria; ara era el torn del senyor Pellicer, que com a bon oriental ens demostrava que sap emparar-se una estada de tres panes de fulla; ara sortia el senyor Pla i per el seu número de torn.

I quin era el número del senyor Pla? L'omissió que ens hi lliga ens impedeix d'atribuir-li res que no sigui. Per això monicarem als deures que l'amistat comporta, si diem que Josep Pla, en aquest dia de la plaça de la Cucurulla, hi fa de rey del alambre, i com un nou Còdeu es dedica a passar la corda. No, Josep Pla és sincer. O amb nos a amb altres. Res de passar la maroma. Això no vol dir que un dia determinat no tugi l'intenció de passar-la. Però així que s'hi va posar va caure de daltobars. Quan va tenir la sensació que havia anat a parar a la pista es va trobar cristallinitat. A primer rengle de les butaques de plaça hi havia el senyor Cambó, quietant a donar-li la mà. El procés de cristallinitat de Josep Pla es va desdoblar normalment, i la convulsió s'hi va curar.

Josep Pla aleshores en començar a escriure a La Veu la defensa dels homes que en venir la Dictadura no havien rebut adoptar aquella actitud que la dignitat dicta d'adoptar a tot arreu.

Es tracta d'una perdin de plata, situada de les forges del senyor Mateu, i els que l'heu poguda admirar diuen que és una veritable peça de museu. Josep Pla, amb l'honor natural que el fa tan admirable en la conversa, quan va assabentar-se d'aquest projecte de coronament, no es va pas estar de dir que perdut per perdut, estimaria més que la hi oferissin amb colts, però la perdin seria d'argent, en premi a la tasca realitzada per aquest tan esforçat paladí de la causa de la Lliga. Hom vol inaugurar amb aquest acte un costum que hom espera que amb el temps podrà ésser qualificat de tradicional, i sempre que un home de la Lliga s'en faci mereixedor, li serà concedida la perdin, que li serà col·locada en solenne cerimònia davant la plaça major del partit, la premsa, els fotògrafs i el cinema sonor.

Amh el temps, els cordons constituiran la "Noble Ramada de les Perdins d'Argent", els membres del qual es estan destinats a paudir una fila de privilegis el dia que per les bones, en un moment d'efusió, la Lliga obtingui de la Monarquia alguna cosa de profit per a Catalunya.

Felicitem Josep Pla per l'honor de què en a ésser objecte.

J. VENTALLÓ

causa del catalanisme monàrquic i defensor dels alts interessos econòmics del país que hi estan íntimament lligats.

Es tracta d'una perdin de plata, situada de les forges del senyor Mateu, i els que l'heu poguda admirar diuen que és una veritable peça de museu. Josep Pla, amb l'honor natural que el fa tan admirable en la conversa, quan va assabentar-se d'aquest projecte de coronament, no es va pas estar de dir que perdut per perdut, estimaria més que la hi oferissin amb colts, però la perdin seria d'argent, en premi a la tasca realitzada per aquest tan esforçat paladí de la causa de la Lliga. Hom vol inaugurar amb aquest acte un costum que hom espera que amb el temps podrà ésser qualificat de tradicional, i sempre que un home de la Lliga s'en faci mereixedor, li serà concedida la perdin, que li serà col·locada en solenne cerimònia davant la plaça major del partit, la premsa, els fotògrafs i el cinema sonor.

Amh el temps, els cordons constituiran la "Noble Ramada de les Perdins d'Argent", els membres del qual es estan destinats a paudir una fila de privilegis el dia que per les bones, en un moment d'efusió, la Lliga obtingui de la Monarquia alguna cosa de profit per a Catalunya.

Felicitem Josep Pla per l'honor de què en a ésser objecte.

J. VENTALLÓ

El moviment republicà

La col·laboració socialista. -- Un crèdit de setmanes als caps republicans. -- O el triomf o l'exili. Les dretes i la violència

Després dels acords de la "Unión General de Trabajadores" i el Partit Socialista a favor d'un pacte polític amb la democràcia republicana, aquesta té tota la responsabilitat dels moments actuals d'Espanya. Té tota la responsabilitat perquè hem estat escoltant constantment és republicans lamentar-se de la manca d'ajut de les forces obreres. I encara que els elements obrers i els seus oïcis no són els únics que representen la classe obrera espanyola, no resulta aventurat suposar que les altres organitzacions estaran en la mateixa disposició d'ànim per a col·laborar amb el republicanisme. El programa d'aquest significat, sens dubte, molt poc en relació amb les aspiracions de qualsevol grup de l'obrerisme militant. Però, és indiscutible que el règim republicà garanteix plenament l'exercici de la democràcia i que dintre d'ell les organitzacions obreres poden desenvolupar plenament un programa de lluita de classes.

Els republicans organitzen ara diversos actes que poden influir en l'atmosfera política: Congrés del Partit Radical-Socialista, reunions d'Acció Republicana i de l'Aliança Republicana, miting republicà a la plaça de braus. Tanmateix, seria una grossa ingenuïtat política suposar que amb una sèrie d'actes públics, per molt sorollosos que s'anuncien, el republicanisme espanyol pot aconseguir els seus objectius. Si els republicans no fessin més que això estarien representant el mateix triat paper de sempre, que és el de servir de contrapunt a les forces polítiques de dreta. I com que la feina és urgent i tot aïjornament significa una etapa en el camí de la desfeta, caldria que els homes representatius del republicanisme s'adonessin que la democràcia espanyola no pot concedir-los un crèdit de temps superior a unes quantes setmanes. En altre cas, el camí dels cabdells republicans no podria ésser altre que el d'abandonar la direcció d'aquest moviment per la seva incapacitat palesa per a respondre a les exigències d'un greu moment històric. Prou defectes els hem perdut. Sobre el defecte de no adonar-se de l'evolució de les idees polítiques en el món i de seguir aferrats a uns quants tòpics de la Revolució francesa que ja no impressionen ningú. Els nostres caps republicans són incapaces de comprendre aquest fet senzill, definitiu que el món assisteix ara al naixement d'una nova civilització i que és l'home de 1930 el que ha de començar l'obra.

Les dretes espanyoles s'adonen perfectament de la seva impopularitat i de la vigoria que ha adquirit l'extremisme esquerrà en els darrers set anys. Comprenen que dintre de la legalitat no és fàcil assegurar un

tranquil esdevenidor polític, amb eleccions fetes des del Ministeri de la Governació, amb un Parlament retoric i unes classes directores tan tancades que són incapaces d'humanitzar-se davant el dolor dels desheretats. Davant d'aquest futur incert les dretes espanyoles volen prendre el camí de la violència que ja havien consagrat amb la sublevació de Primo de Rivera. Però, ara demanen una dictadura feixista. Cal sentir en les tertúlies de l'aristocràcia, el capitalisme i la indústria parlar de la bonhomia de Primo de Rivera i de manar a crits una dictadura que no

solament persegueixi sinó que extermi el liberalisme demagògic. Les dictadures no són altra cosa que els recursos desesperats d'un règim, bé sigui polític o econòmic. És clar que la dictadura, en últim terme, no els resoldrà res als reaccionaris espanyols, perquè el moviment contrari fora després més eficaç i més fort. Però, depèn del republicanisme espanyol que les jornades siguin més cruels del que en realitat haurien d'ésser.

JOSE DIAZ FERNANDEZ

Madrid.

SUBSCRIPCIO PRO-PRESOS

Pesseles

Suma anterior.	24.528'95
Mercé Verdguer.	5'
Uns excursionistes.	1'20
Recapta Unió Social de Cornellà.	25'
Un vilanoví.	3'50
Resultat obtingut en el partit de futbol pro-presos celebrat el diumenge dia 14 a Balaguer.	138'25
Producte de la venda de LA RAMBLA DE CATALUNYA a Premià de Mar.	18'80
Un vergonyós d'Arenys de Mar.	5'
J. Parellada Alzeres.	5'
F. Valls Font.	2'
Cosme Bargalló.	1'
Jaume Tor.	0'50
Carne Alcaide.	1'
Mercé Vinyes.	1'
Encarnació Verdura.	1'
M. Martí Trilla.	2'50
Suma que segueix.	24.748'70

HOMENATGE A UN COMPANYY

El sopar a Josep Font-bernat

Divendres a la nit els redactors de LA RAMBLA DE CATALUNYA, presidits per J. Sunyol i Garriga, s'aplegaren en un sopar de companyonia i homenatge al company Josep Font-bernat, la feina periodística del qual ha honorat, des de la seva arribada a Catalunya, les pàgines del nostre setmanari.

El sopar, servit esplèndidament pel Restaurant Joanet, de la Barceloneta, transcorregué en un ambient cordialíssim, que animà constantment la paraula viva de l'homenatge.

Entre els que s'aplegaren al volt de la taula, que presidiren Font-bernat i Sunyol, hi havia, com deiem, tot el cos de Redacció i Administració de LA RAMBLA DE CATALUNYA, Enric Font-bernat i molts amics i admiradors del nostre company.

A darrera hora acudiren a saludar l'homenatge els nostres amics Jaume Alguader, Ventura Gassol, Puig i Ferrer, Creus i Bofill.

Renovem públicament la nostra salutació afectuosa al company i amic de tots Josep Font-bernat.

M. Armada de Marfil	2'50
Jaume Viladot.	3'50
M. Muntaner Aurell.	1'
Antoni Jover.	2'
Carne Serrano.	0'50
Josep Ferrer.	1'
Maria Borràs.	0'50
Ramon Garcia.	0'50
Sebastià Pareja.	1'

Suma que segueix. 24.748'70

Nacionalistes...

El triomf dels racistes de Hitler en les eleccions alemanyes ens ha ofert el curiós espectacle de la desolació de les dretes, sobretot de les extremes dretes, franceses. La victòria dels anti-demòcrates, militaristes i nacionalistes alemanys, ha tingut la virtut d'esperparar els anti-demòcrates, militaristes i nacionalistes francesos. I aleshores veiem aquests, amb el posat entredit, lamentar-se de la poca sort dels partits d'esquerra de l'altra banda del Rin i posar totes les seves esperances en la possible formació d'un govern de coalició esquerrana i moderada, a base dels socialistes.

Aquest fet, que als ulls de Cándide apareixeria com una paradoxa sense cap ni peus, té, no obstant, una explicació ben clara. "Un nacionalista s'assembla a un nacionalista d'un altre país, com un ou podria ésser semblant a un altre ou podria", deia una "manchete" de "L'Oeuvre". I els nacionalistes francesos, que troben ridícula la tasca de Briand, que es riuen de la Societat de Nacions, que consideren una cosa grotesca tots els esforços pacífics, comencen massa llurs intencions per no esmentar-se quan veuen que a Alemanya triomfen els que pensen com ells. El pacifisme, la bona fe, l'horror a la guerra són uns sentiments que ni pintats perquè els coren els "boches", però completament inadmissibles per als francesos nacionals i tricolors, per als patriòtics partidaris de la "prochaine dernière".

Mentrestant, a Ginebra, hom parla d'Estats Units d'Europa, de desarmament. Tothom està d'acord a desarmar, això sí, garantint, abans que tot, la seguretat de les fronteres. La seguretat de les fronteres vol dir canons, ametralladores, avions de bombardeig i gasos asfixiants. Qui més en tingui, més segur estarà.

I sota l'ombra de les baionetes, entre l'interromput sarcasme dels patriotes professionals, uns quants homes de bona fet de tots els països treballen per l'obra de la pau. Aquests homes, els únics que en aquest moment fan una labor honrada i humanitària, són liberals, homes d'esquerra. Els altres, els reaccionaris, els del pit cobert d'estrelles, no serveixen per a aquesta feina.

La joventut de la Lliga es pot anar a tot arreu.

JOSE MARIA PLANES

Joventut, joventut!..

Un equip de la Joventut de la Lliga va anar fa pocs dies a donar un miting al centre regionalista d'una ciutat catalana. Qui més qui menys, tots els components de l'equip han guanyat mantia flor natural en antigues batalles floralsques i ara, llançats a la política, aporten als seus discursos aquella mateixa sabor d'envelat i de catalanisme de Festa Major que havien enquadrat llurs primeres actuacions públiques. La joventut de la Lliga que s'ha format a l'ombra del gratacles de la Via Laietana, aplica a la política una

visió realista, aritmètica i confortable. L'altra joventut, aquesta de l'equip del qual parlem, fa una política de gran benenar patriòtic i es pensa que el més catalanista que encara hi ha a Catalunya és el gòtic perjudicat de la capçalera de "La Veu". Els joves regionalistes — alguns d'ells més regionalistes que joves — van venen descaubellar la trota dels seus discursos tota la musiqueta d'un idèntic "leit motiv", o sigui:

— Els catalans només podem ésser això: catalanistes o anticatalanistes. Els que som catalanistes, doncs, per què hem de separar-nos? Tots treballam pel mateix ideal. Aquests detallets de república, de monarquia, de dreta o d'esquerra, són coses per a passar l'estona i que canvien segons la direcció del vent. El que volem tots plegats, és la llibertat de Catalunya, aquesta llibertat que si no ens la donen, ens la prendrem!

En arribar a aquesta satisfactòria conclusió, els regionalistes de les comarques aplaudeixen com uns desesperats. Què voleu més bonic? El drap que cobreix la taula és una bandera catalana i damunt del cap de l'orador hi ha una reproducció en guix del monument a Rafel Casanova...

Perfum del Tàmesis

L'alcalde es va decidir, l'altre dia, a parlar del problema de les escombraries. Encara que aquest tema de conversa repugnava una mica als seus sentiments aristocràtics, el comte de Güell va saber agafar les escombraries amb les pinces delicades de la seva "causerie" i les va presentar als periodistes sota una llum tota nova.

— En un cas semblant a aquest — va dir, en referència a una vaga d'escombraries —, els ciutadans de Londres s'escomben el carrer ells mateixos.

Deu ésser veritat. El comte de Güell potser ignora si que passa a Barcelona però, en canvi, està perfectament assabentat dels més petits detalls de la vida londinenca. La llàstima és que en l'oc de fer-lo alcalde de Barcelona no l'haguessin nomenat lord major de Londres. No és pas que el comte en desesperi.

— Amb la Lliga — ha confiat a un íntim —, amb la Lliga es pot anar a tot arreu.

JOSE MARIA PLANES

CIUTADA:

Recorden que el dia 2

d'octubre se celebrarà a l'Olympia el "Festival del Pres", patrocinat per la Premsa esquerrana de Catalunya.

Roda el món i torna al Born

Catorze de juliol a París

La còpia i el sol del mes de juny havien deixat en l'ambient quelcom d'optimisme i un desig de protesta evident. Pertot arreu, ben entès en els medis catalanistes, es notava una febre i una inquietud inassumables.

El mes de juliol, particularment calorós a París, aquell any vint-i-sis arribava carregat de nuvolades.

La premsa diària donava cada matí nous detalls del que seria la tradicional revista de tropes que passa sota l'Arc de Triomf i desfila per aquella Avinguda dels Camps Elisis, en mig de tot el París badoç, provincial i vinguts expressament i aquells turistes que han tingut la sort de venir a la capital de França en diada tan assenyalada.

La revista aquell any fou més solemne, per la presència a París d'un dels pobres sobirans de l'Àfrica del Nord que es pensen que són soldats i que governen encara poc o molt.

Una notícia, però, féu sensació. El general Primo de Rivera es convidava a assistir a la dita revista i volia coronar-se de glòria sota l'Arc de Triomf. Volia passar pel mateix lloc que passaren tots els "pòliss" de la guerra, en aquell moment que la victòria no s'havia encara vestit de mistèria i de xovina. Sembla que hi hagué molt d'enrenou entre els membres del Govern francès. Herriot amenaçava amb la seva dimissió si Primo de Rivera passava sota l'Arc de Triomf. Briand, com sempre, estava d'acord amb el senyor Quibones de León, per tal que el dictador d'Espanya no s'enfades.

Primo de Rivera volia obtenir una mena de consagració oficial de la seva disbauxa, i havia pensat que França li donaria l'ocasió amb una data tan simbòlica com el 14 de Juliol.

La Bastilla rehabilitava Mont-juli. Mentrestant, París es preparava per a la festa popular. Banderes de tres colors pertot arreu.

Luminàries ingènues s'estenien com rosaris fets de bombetes elèctriques de tots els colors.

La columna de la Bastilla, venerable, es preparava a presidir la gran festassa. Pertot arreu taules i cadidres i cadafals, i durant vint-i-quatre hores el sarau seria pertot arreu.

La notícia que Primo de Rivera assistiria a la revista de tropes era confirmada i desmentida en cada una de les edicions dels diaris. Es veia clar que una lluita diplomàtica s'havia entaulat, però Briand, formant part del Govern, era fàcil d'endevinar que guanyaria la partida.

Els diaris d'esquerra donaren l'alarma al proletariat parisenc. Aquest no es féu pas pregar per respondre. Immediatament sortiren fulles i manifestos invitant la població a barrar el pas de l'esbirro espanyol.

En cas que gosés desfilars davant dels soldats francesos, invitaven el poble de París a fer-li una xulada fenomenal que se sentiria arreu del món.

editorials dels diaris d'extrema esquerra eren plens de denúncies i feien saber a tothom totes les barbaritats d'aquell règim que suportaven els espanyols i els catalans d'una manera especial.

Totes les botigues feren provisió de xuletets amb boleta, i sembla que en vengueren a dotzenes de milers.

El dia abans ens havíem posat d'acord per assistir a la manifestació i fer sentir la nostra protesta per mitjà d'un manifest que nosaltres mateixos redactàvem.

El dia 14 de juliol de l'any vint-i-sis va arribar a París amb un símbol de sol que daurava l'espai i la terra.

A l'hora convinguda tots érem al lloc citat per a rebre ordres i complir-les al peu de la lletra.

Ventura Gassol el mateix repartia els manifestos, i tots amb un paquet sota el braç varem sortir a la plaça de la Concòrdia, ja plena de gent que comentava el fet del dia. Aquells burgesos de França no comprenien per què Primo de Rivera era entre els seus soldats.

— Que va fer la guerra? — algú deia com a suprema raó.

L'ambaixada espanyola era guardada com si hagués estat en estat de setge. Nosaltres repartíem a tort i a dret fulles, que eren devorades per la gent. De tant en tant algú ens preguntava qui érem i la nostra contesta era ràpida i precisa. Tant de tots els catalans d'aquell temps s'haguessin col·locat en una situació clara com la nostra!

Tot d'una hi hagué una xulada fantàstica, que caminava com el vent i s'estenia pertot arreu. El general Primo de Rivera acabava de baixar del seu auto i prenia lloc en mig de la comitiva, davant del Soldat Desconegut, que tremolava de verer engony. Eduard Herriot va girar-li l'esquena amb un gest digne, i així feia honor a aquells valents que

era un 14 de juliol llunyà enderrocar la Bastilla. Deia al dictador d'Espanya que ni ell ni el seu poble no col·laborarien amb els arrossegadors de sabre.

Des d'aquell moment ja no va haver-hi més tranquil·litat en la gran parada. La festa hagué de fer-se ràpidament, perquè el proletariat parisenc era allà i no respectaria pas la solennitat de l'acte. Tots aquells homes n'havien vist d'altres de parades, a Verdun, a Reims, i totes plenes de sang.

La policia agafava els manifestants i no podia donar l'abast. Aquella Avinguda dels Camps Elisis tenia l'aspecte d'un començament de revolució. Els soldats, nerviosos, no sabien gaire el que succeia. Al nostre grup s'ajuntaven manifestants improvisats, i ben aviat la policia va adonar-se de les nostres fulles, que foren recollides i detinguts els que en portàvem encara.

La festa a l'Arc de Triomf s'acabava i era qüestió de desfilars fins a l'Elisi amb el president Doumergue al davant, acompanyat d'aquell pobre sobirà que el públic aplaudia, perquè la protesta es veïés més.

Primo de Rivera tenia la pretensió de desfilars també, i malgrat els xuletets que hauria sentit, hauria acompanyat un acte de valentia digne d'un "xulo" de Lavapiés.

Però no fou així. Amb el públic parisenc, aquell parisenc de Saint Denis i de la Villette, no s'hi pot jugar.

El general Primo de Rivera fou invitat a anar-se'n de pressa, per carers estratègics, cap a la seva ambaixada, i allí no moure's fins que el públic fos fora.

Evidentment, el senyor Quibones de León ja va tenir cura que no es parés gaire d'aquesta desfeta, però a París és molt difícil de tancar la boca de certs diaris que havien sempre vomitat al règim d'aquella força covarda i decadent.

Mentrestant, les agafades continuaven i de nosaltres ben pocs vàrem escapar-nos. Als que ja havíem acabat les fulles no ens deien res. Però a qui li trobaven una fulla a

Les campanyes de LA RAMBLA

DESPRES DE VINT MESOS, HAN ESTAT TRETS DE LES CELLES DEL PENAL DE FIGUERES ELS RECLOSOS QUE HI HAVIA

Tenim notícies de Figueres i ens plan de fer-les públiques per la part no petita que la campanya de LA RAMBLA DE CATALUNYA pot tenir-hi — segons les quals, en absència de Dídac Robles, director del Penal, el dia 15 d'aquest mes, previ acord de la Junta de Disciplina de l'establiment, presidida per l'administrador en funcions de director, foren alliberats de les celles, on feia vint mesos que romanien castigats, els presos socials dels quals haguérem de parlar en anteriors edicions. Dos d'ells, Ori i Sanmartín, han sortit ben malats dels ulls i del cap del càstig inqualificable a què foren sotmesos per director Robles amb una duresa que res no podia justificar.

Sabem que l'alliberament de celles dels penats en qüestió ha produït una viva emoció a tota la població penal, unànimement revoltada aquests darrers temps pel règim imposat. Sembla que, pel fet de poder ésser immediatament sotmesos a un règim més rigorós, és possible que, almenys en part, encara pugui ésser salvada la salut dels dos presos que més han patit en la llarguíssima i absurda temporada de càstig.

Encara més: des del dia 7 de setembre que el director Dídac Robles manca al Penal de Figueres, en aquella data sortí cap a Madrid, cridat amb urgència per la Direcció General de Presons, i encara no ha tornat a ocupar el seu lloc. Segons les informacions que tenim — i que ens mereixen una gran confiança — el senyor Robles hauria estat traslladat a la Presó Provincial d'Almeria i allunyat definitivament de Figueres, on un record tan amarg deixarà el seu pas d'ex-carceller.

Si es confirmen, com creiem, les nostres notícies, quelcom s'haurà guanyat. Ja fóra prou el fet d'haver arrencat de les celles els dissortats que han hagut de viure-hi aquests incalculables darrers mesos, i haver estat traslladat el culpable d'un règim així: Robles. De la mateixa manera que vam escriure la nostra repulsa, volem ara fer present a la Direcció General de Presons el nostre elogi per haver escoltat la veu del dolor i de la justícia. I volem recomanar-li, encara una gran cura en la tria de l'home que, si se'n va Robles, haurà de regir el Penal de Figueres, tan castigat pel pas d'un home que només ha aconseguit posar allà dintre desconfiança i odi.

DIEGO ROBLES

les mans ja era lligat i conduït a la propera delegació.

Fou així que Gassol va conèixer per primera vegada un "cuartelillo" francès, que ell en diuen, "el violon". Un agent de la policia, un "brutto" (també n'hi ha), li va arrencar tot un grapat de cabells (rigorosament històric). En Ramis, també fou detingut, però com que ell no té cabells no va sortir aquest martiri estúpid.

Per sort, En Ramell, diputat català de Perpinyà, era ministre; i amb Eduard Herriot van alliberar el mateix vespre aquells presoners catalans.

Ens trobarem tots a La Rotonda, plena de companyes que volien saber notícies.

Mentre nosaltres cantàvem "Els de la terra catalana", primer morí que ésser esclaus, el general Primo de Rivera es rebel·lava sobre un llit massa tou, no podent dormir de la darrera indigestió.

JOSE FONTBERNAT

Dimecres, a Les Corts: Castella - Catalunya a benefici de la família del dissortat Jimeno, de la Mútua de Jugadors i de l'Asil de Sant Joan de Déu.

MOTORISME

La VII Volta a Catalunya

El Moto Club de Catalunya anuncia el seu II Gran Premi de Turisme per als dies 31 d'octubre i 1 i 2 de novembre

Ha estat publicat pel M. C. de C. el reglament de la VII Volta a Catalunya, que serà també el II Gran Premi de Turisme organitzat per l'esmentada entitat.

El reglament presenta algunes innovacions que augmenten l'interès de la important manifestació motorista.

L'itinerari de l'excursió adoptat en principi, però que pot ésser esmenat un cop comprovat el quilometratge i estat del recorregut, serà el següent:

Dia 31 d'octubre: Sortida del Moto Club, Mataró, Figueras, Olot, Ripoll, Ribes, Puigcerdà i Seu d'Urgell.

Dia 1 de novembre: Seu d'Urgell, Pont, Artesa de Segre, Tremp, Ager, Balaguer, Lleida, Montblanc, Valls i Tarragona.

Dia 2 de novembre: Tarragona, Hospitalet, Perelló, Tortosa, Cherta, Gandesa, Mora, Falset, Reus, Tarragona, Ventrell, Sitges, Cornellà, Esplugues i Barcelona.

L'excursió tindrà el caràcter de regularitat i turisme. Els concursants hauran de fer-la a les velocitats que oportunament es determinaran un cop comprovat el quilometratge i estat del recorregut.

El vencedor participarà en l'Unió dels dos categories:

Primera: Motocicleta fins a 500 c. c. i autotocicleta fins a 750 c. c.

Segona categoria: Motocicleta superior a 500 c. c., autotocicleta superior a 750 c. c., autotocicleta superior a 750 c. c. fins a 1.100 c. c. i autotocicleta fins a 2.000 c. c.

Els premis seran: Medalla d'or per a tots els classificats entre 100 i 98 punts; medalla d'argent per als classificats entre 97 i 90 punts; i medalla de bronze per a tots els que acabin la prova i es classifiquin a tots els controls.

A més s'adjudicaran els següents premis especials:

Per al Gran Premi de Turisme:

Primer: Copa d'argent, Gran Premi de Turisme del Moto Club de Catalunya.

Segon, tercer i quart: Copa d'argent.

Cinquè, sisè, setè i vuitè: Medalla d'or.

Novè, desè, onzè i dotzè: Medalla d'argent.

Aquests premis s'atorgaran per or-

dre correlatiu als concursants que obtinguin major puntuació, desentent-se els punts per la diferència més petita total que assolixin en el seu pas tots els controls secrets.

Cap concursant tindrà opció més que a un sol premi, sigui el de la classificació general, sigui el del Gran Premi de Turisme, amb dret, però, a optar, pel que li sigui més convenient d'ambdues classificacions.

Per a equips de clubs o penyes motoristes:

Una copa de plata per al Club o Penya motorista que obtingui millor

NEUMATICS

Service Station

Josep Manzaneres

ARAGO, 270 - 272

1 PASSEIG DE GRÀCIA, 45

Telèfon 11550

tres dels seus concursants. Els tres concursants que componguin l'equip guanyador d'aquest trofeu obtindran una copa de plata.

Per a equips de marques:

Una copa de plata per a la marca de motocicletes, autotocicletes i automòbils l'equip de tres corredors dels quals resulti millor classificat (en les mateixes condicions que per al Gran Premi de Turisme). És indispensable per a tenir opció a aquest premi que la marca hagi inscrit un o més equips de tres corredors.

Els tres concursants que componguin l'equip guanyador d'aquest trofeu obtindran una copa de plata.

Restaurant Catalunya

Plaça Catalunya, 4-Barcelona

Recomana a la seva distingida clientela i al públic en general, la insuperable

SOPA DELS PÈSCADORS - Plat creatiu de la casa

Per etapes:

Al corredor millor classificat en el conjunt de les dues etapes de cada dia li serà atorgat un premi consistent en una plaqueta de plata; aquest premi és independent dels altres que es puguin obtenir.

La forma de la classificació és la següent:

a) Cada concursant tindrà abonats 100 punts a la seva sortida del Moto Club de Catalunya.

b) La tolerància per error de temps al pas dels controls fixes serà per a totes les categories d'un minut per endavant i un minut per retard, i als controls secrets de dos minuts per endavant.

c) Passat aquest límit es penalitzarà amb un punt perdut per cada minut o fracció de diferència, tant per endavant com per retard en els controls secrets. En els controls secrets es penalitzarà amb un punt perdut per cada minut o fracció de diferència per endavant; no serà penalitzat en aquesta categoria el retard del concursant si aquell no excedeix de 30 minuts, cas en el qual quedaria definitivament eliminat de la classificació.

d) Implicarà la pèrdua de tres punts en parer-se dintre del radi de dos quilòmetres dels controls secrets.

e) Igualment implicarà la pèrdua de tres punts el que el concursant, en el trajecte de dos quilòmetres abans dels controls secrets, vagi ostensiblement a menor velocitat que la del premi que se li hagi assignat.

En cas d'empat per a l'adjudicació de premis especials es tindrà en compte les menors diferències de temps al pas dels controls secrets.

Als efectes del Campionat del Moto Club de Catalunya, la classificació de la Volta puntuarà com segueix:

Medalla d'or, 10 punts.

Medalla d'argent, 6 punts.

Medalla de coure, 3 punts.

EL GRAN PREMI DEL MOTO-CYCLE CLUB DE FRANÇA

ES CORRÉ EL DIA 3 D'OCTUBRE EN EL CIRCUIT AUTODROM DE MONTILHERY

El Gran Premi del Moto Club de França es corre el dia 3 d'octubre al Circuit-Autodrom de Montilhery.

El Gran Premi queda obert a les

PACKARD

LA MES SOLIDA GARANTIA

Unies distribuïdors:

Compañía Española de Automóviles, S.A.

BARCELONA-MADRID

(Secció especial de cotxes usats)

categories 175 c. c., 250 c. c., 350 c. c. i 500 c. c., que hauran de cobrir 30 voltes al circuit equivalent a 100 quilòmetres.

La carrera haurà d'ésser coberta sense proveir-se i el carburant gasolí i 30 per 100 benzol.

Ultra la carrera, motociclista tindrà lloc el Gran Premi de Ciclisme de 1.100 c. c. i de cotxes de 750 c. c., 1.100 c. c. i 1.500 c. c.

MOTORISTA CLUB BARCELONA II CARRERA EN COSTA A VALLVIDRERA

Cada dia hi ha més entusiasme per a la propera carrera en costa a Vallvidrera. En la reunió de corredors de dijous passat foren suscitades diverses

opinions respecte a l'establiment dels nous rècords i per qui seran efectuats. El corredor Aranda, ja completament restablert, pensa deixar molt per des-sota l'actual rècord; per altra part, molts són els que creuen no allunyar-se molt del temps que efectuà l'esmentat corredor.

En el que es refereix als amateurs, l'adjudicació de la copa "Martini Rossi" els té molt entusiasmats, i són molts els que efectuen llurs entrenaments a la carretera de Vallvidrera, amb una perseverança digna de tot elogi.

Impressions sobre la Volta a Catalunya

Hi ha massa cotxes! -- Més protecció als corredors. -- Les arribades

Deïem la setmana passada que avui parlaríem d'alguns aspectes que sobre organització ens suggerís la passada Volta a Catalunya.

Les nostres impressions són les que ens han ofert els diferents incidents que la gran prova ha anat sofrint, i que desitjarem veure esmenats, en profit del mateix èxit de la nostra gran i estimada prova.

En primer lloc hem de fer constar que tots els elements de l'entitat organitzadora, Unió Esportiva de Saña, posen el més gran interès per tal que la seva missió sigui el més perfect possible. Però, tal vegada, es carrega massa la tasca d'un d'aquests elements (el principal), el qual ha d'acudir a tot, ha d'atendre tot el que s'ha d'espavilar per totes les innombrables feines que una organització s'embla n't comporta. Aquest element (ni caldrà dir-ho) és el senyor Soler. Ell ha de fer de jutge-àrbitre, ha de comprovar que tot hom estigui ben col·locat (tasca ingrata), ha de donar la sortida, ha de prendre el temps d'arribada, en fi, són tants i tants els detalls a què ha de prestar i presta atenció, que la llista es faria interminable.

Ens sembla, doncs, que caldria desglossar, d'ací endavant, tot això. Per exemple: l'afair dels cotxes. És indubtable que el senyor Soler, a més de bon organitzador, és organitzat d'ell mateix; així, doncs, no és estrany que dies abans de la carrera procuri tenir arreglat l'afair dels cotxes següents. Els representants de la premsa són repartits amb tota cura i ordre. "Vós, al cotxe número tal; vós, a aquell altre..." etc.

Però arriba l'hora crítica de donar els darrers tocs per a la sortida de Barcelona, i aleshores tot s'ha complicat.

Acudim més "informadors" dels previstos; no se sap com. I aprofitant que el que ha fet la distribució de cotxes té en aquells moments una feina delicada, títolom fa el que vol i s'asseu allà on li dona la gana. I així, el que va confiat en l'orga-

nització es troba a terra per la "vi-vor" dels altres.

Creiem que si hi havia un element de l'organització que fos únic responsable d'aquest afair dels llocs de premsa, tots hi guanyaríem, puix que sobrien llocs o es podrien estalviar automòbils.

Després, també fóra necessari que tendéssim a la supressió de cotxes i motos següents; els més necessaris i imprescindibles; els més justos possibles. O bé, en defecte d'aquesta supressió, una reglamentació se-

veríssima per a l'ordre de la carrera. Hi ha massa automòbils, massa camions, massa motocicletes, que vénen a complicar la carrera. Se'n fa un gra massa; els corredors pateixen més d'esperit per no prendre mal amb cap d'aquests obstacles que no pas amb els mateixos accidents del terreny.

I és que s'ha arribat a un extrem que sembla que la carrera es faci pels cotxes i no pels corredors. Se'ls omple de pols a desdir, fins a cessar-los completament, i en determinats moments els cotxes i motos impedeixen (naturalment sense intenció premeditada) el pas normal dels corredors rerassagats. Només els que van al primer escamot van bé; que els altres, pobrets!

Fóra hora, doncs, de tenir en compte aquest aspecte que interessa primordialment els corredors, i de cercar la millor solució en aquest afair. Prova que això que diem és d'importància manifesta, és que el públic comença ja a increpar els següents i dir-los que fan nosa. I així hem de mirar d'evitar-ho.

Ta bé és ineludible de reforçar el servei d'ordre en els finals d'etapa; especialment a Barcelona es fa inajornable. La nostra ciutat hauria d'ésser el mirall pel que fa al bon ordre de l'arribada i, per tant, per a la vinent Volta i per a totes les grans proves ciclistes que es puguin celebrar, cal sol·licitar de l'autoritat l'ajut necessari per tal d'assegurar l'èxit de l'arribada.

Nosaltres no fariem tampoc cap més arribada de la Volta dintre l'Estat. Sobretot aquesta darrera vegada ha estat desastrosa. Llevat dels deu o dotze primers, a tots els altres se'ls hagué de prendre el temps a fora i establir una segona meta. Els corredors que arribaren al cap de mitja hora no sabien per on passar entre la multitud.

Es comprén que a l'empresa de l'Estat no li interessava sinó l'arribada dels primers; però això s'havia de saber i no enganyar el públic, el qual hi acudi, la majoria, per premiar tots els corredors en general, tant el primer com el darrer. Prova d'això, la protesta que hi hagué i que obligà a obrir les portes a més d'un corredor.

En fi, resoltament, les arribades a l'Estat perdien un cent per cent de la grandiositat que poden assolir situant-les en el seu pròpiu lloc de l'Exposició: l'Avinguda de la Reina Maria Cristina. Aquella massa compacta, impressionant de públic, val més que tota altra cosa.

No hem de dir que la fredor s'apoderà de nosaltres, ans al contrari, hem de cercar sempre la manera de fer-ho al lloc més popular, més a propòsit i que faciliti l'assistència de tota la Barcelona esportiva.

PERE ABELLÀ-MASDEU

CAMION AUTOMOBUS

Concessionari per a les províncies de Barcelona i de Girona

JOAN FLOTATS

Tamarit, 95 i 97 - Tel. 31506

BARCELONA

Institut Pedagògic

(Acadèmia Tècnica Professional "Labor")

Adherida a l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

Carrer del Carme, número 14, segon

Director: EN LL. ROVIRA GUINART

Ensenyament primari i preparatori. - Magisteri - Batxillerat - Peritatge Mercantil i Peritatges Industrials

Classes de vespre per a ambdós sexes. Aules separades. -- Professors competents.

Ensenyances gratuïtes de Gramàtica i Literatura catalanes i Història de Catalunya, els dilluns, dimecres i divendres, de vuit a deu del vespre.

Obertura de curs: 1.º d'octubre

A les deu notabilíssimes i conegudes característiques que determinen l'extra-qualitat de NEUMATIC

INDIA

SUPERIOR AL MILLOR

cal afegir-hi avui la nova patent

"SAWTOOTH TREDLOCK"

(pany de dents de serra)

Les patentades característiques

INDIA

fan possible la fabricació en exclusiva de l'article de la més alta qualitat que la indústria coneix

Representant general per a Espanya:

A-CAR

Passeig de Gràcia: núm. 99

Roselló, núm. 234

Telèfon 73992 - BARCELONA

ATLETISME

LA PRIMERA JORNADA DELS CAMPIO-
NATS PENINSULARS

Molt d'entusiasme, però marques pobres

Al camp de les "Hilaturas" (Sant Andreu), petit, però magnífic i ben cuidat va celebrar-se ahir, malgrat tard, la primera jornada dels Campionats Peninsulars d'Atletisme de primera i segona categoria (seniors i juniors), respectivament.

Aquesta competició, com els de l'any passat, i com tots els que se celebren després dels de Catalunya i Espanya, varen tenir una importància ben reduïda.

La concurrència d'atletes, sobretot en la segona categoria, fou molt nombrosa. Però hi va mancar la cooperació dels nostres primers Clubs, que si bé hi eren representats, no fou pas amb l'assistència de tots els millors elements disponibles.

L'organització, a càrrec del Comitè provincial de Barcelona, no ens va satisfer. Amb algunes excepcions es va donar, davant el públic enlles una sensació de manca de capacitat tècnica.

Les proves varen començar amb molt de retard sobre l'hora prèviament fixat, i dins el terreny de concursos al desordre fou complet.

Tot plegat ens va donar la sensació que assistíem a uns Campionats organitzats per aquells Comitès federatius de deu anys enrere.

Ara que s'acosta l'Assemblea de la Federació, cal que els delegats de Clubs es fixin amb interès amb les persones que van a candidatures. Cal enfortir l'autoritat de la Federació, portant-hi homes de capacitat i d'entusiasme, i que sentin l'ideal de l'esport que representen.

I és molt importantíssim que sigui reorganitzat el funcionament de la secretaria del Comitè provincial, sobretot en la redacció de la correspondència que els Clubs han d'enviar que sigui escrita amb la nostra parla.

Tècnicament, poca cosa ens va suggerir aquesta primera jornada. Entre els atletes de primera categoria la manca de preparació fou evident, i ells, desconeixent-ho, varen participar en complides proves per tal d'evitar un perjudici orgànic. Les marques assolides parlen prou clar de l'estat d'aquells atletes.

En la segona categoria, molt gent i molt d'entusiasme. Hi ha, en aquesta categoria, xicotets que prometen, que tenen qualitats. Cal, però, dirigir-los amb seny, encarrilar-los i especialitzar-los.

Altres, en canvi, ens van donar la sensació que corrien forçats i que desconeixien aquells detalls preliminars de l'atletisme que tothom s'ha d'interessar a conèixer abans de dedicar-se a aquestes pràctiques esportives que tenen molt de saludables quan s'executen amb coneixement; però que perjudiquen l'organisme si obliguen a aquestes esforços prematurs.

A continuació donem els resultats de les proves finals d'aquesta competició, celebrades.

RESULTATS DE LES FINALS

400 metres tanques (seniors)
1.—Roca, Barcelona, 1 minut 2 segons 2-5.
2.—Consegal, Badalona, 1 minut 8 s. 1-5.
3.—González, Espanyol, 1 minut 8 s. 4-5.

Aquesta prova es va córrer contra el cronòmetre.
El primer i el darrer classificats varen córrer junts. González ho féu sol.

400 metres tanques (juniors)
Es varen córrer tres sèries, amb dos concursants en cada una d'elles, que donaren els següents resultats:

Primera sèrie: 1.—Miralles, 1 m. 12 s. 1-5.
2.—Marifoso, 1 m. 13 s. 4-5.
Segona sèrie: 1.—Fontanilles, 1 m. 14 s. 3-5.
2.—Brunet, 1 m. 12 s.
Tercera sèrie: 1.—Fontserè, 1 m. 4 s. 1-5.
2.—Blai, 1 m. 10 s. 3-5.

La classificació es va fer atenent-se als millors temps de les tres sèries, o sigui d'aquesta manera:

1.—Fontserè, Ateneu Enciclopèdic Popular.
2.—Blai, U. E. Colomina.
3.—Fontanilles, el mateix Club.

Llançament del martell
En aquesta prova només hi va prendre part un senior, Martínez, del F. C. Barcelona, que va llançar el martell a 34 metres i 93 centímetres.

Els altres atletes, juniors, es van classificar de la següent manera:

1.—Hermann, S. de P., 25'63 metres.
2.—Cugueró, R. C. U., 25'62 metres.
3.—García.

Llançament del pes
Categoria seniors: 1.—Seriol, Badalona, 10'97 metres.
2.—Farinyes, Lleida, 10'74 metres.
3.—F. Tugues, Badalona, 10'65 metres.

Categoria juniors: 1.—Cugueró, Rugby C. Universitari, 10'27 metres.
2.—Hermann, S. de P., 10'15 metres.
3.—Veciana, Aire Lliure, 9'22 metres.

10.000 metres
Primera categoria: 1.—López, Barcelona, 35 minuts 36 segons.
2.—Ferrer, Europa.

Segona categoria: 1.—Cavallier, Barcelona.
2.—Estalés, Colomina.
3.—Souteyran, Espanyol.

100 metres seniors
1.—Culi, Badalona, 12 segons.
2.—Luquetli, independent.
3.—Aparici, Europa.

800 metres
Seniors: 1.—Vives, Espanyol, 2 minuts 6 segons 4-5.
2.—Montfort, Badalona, 2 minuts 8 s. 2-5.
3.—Sander, Reus, fora de concurs.

Juniors: 1.—Fontserè, Ateneu Enciclopèdic Popular, 2 minuts, 10 s. 4-5.
2.—Fraga, Terrassa, 2 minuts 11 s. 2-5.

Marian Canyardo, venç triomfalment
en la VII Volta al País BascMarian Canyardo és ovacionat amb deliri per la seva fantàstica victòria
A. Magne, en saber el resultat, plorà com un infant

Comentari breu

Aquesta prova basca ens ha vingut a confirmar en la impressió que creiem que a tothom causà la gran tasca de Canyardo i Montero en la finida Volta a Catalunya.

Sobretot el nostre magnífic Canyardo ha estat insuperable en la darrera etapa, en la qual ha batut l'últim dels seus records, i s'ha adjudicat el primer lloc de la general i amb ella la victòria absoluta en la VII Volta al País Basc.

Ara, doncs, no es podrà posar ja en dubte la veritable valia del nostre representant, després de batre els seus records de França, germans Mayme i el belga Aerts, que l'any passat a Catalunya tant feu parlar.

Marian Canyardo té ben guanyada, doncs, la fama de què gaudia, i que brilla ja en el món ciclista internacional. El felicitem sincerament per

3.—Villacampa, independent, 2 m. 13 s. 4-5.

Cal remarcar, d'aquesta prova, la brillant carrera del vencedor, xicotet jove, poc entrenat i d'unes qualitats extraordinàries per a carreres de mig fons. Davant Fontserè es presenta un magnífic horitzó de prosperitat. Cal no detallar.

5.000 metres marxa
En aquesta prova només hi va prendre part un senior. Aerts, que cobria la distància en 25 minuts 24 segons.

La classificació dels juniors fou la següent:

1.—Cots, Barcelona.
2.—Ibern, Lleida.
3.—Ferrer, Aire Lliure.

Salts d'algarria
Seniors: 1.—Laffite, Barcelona, 1 metre 75 centímetres.
2.—Bombardó, Lleida, 1 metre 72 centímetres.
3.—Consegal, Badalona, 1'71 metres.

Juniors: 1.—Alfauilla, A. E. P., 1'57 metres.
2.—Veciana, Aire Lliure, 1'55 metres.
3.—Fontserè, A. E. P., 1'52 metres.

90 metres tanques
Seniors: 1.—Consegal, Badalona, 15 segons.
Juniors: 1.—Coromines, independent, 18 segons.
2.—Ulldemolins, A. E. P., 18 s. 2-5.

Salts d'algaria
Seniors: 1.—Roca, Barcelona, 5'72 metres.
2.—Consegal, Badalona, 5'66 metres.

Juniors: 1.—Alfauilla, A. E. P., 5'64 metres.
2.—Fraga, Terrassa, 5'53 metres.
3.—Fontserè, A. E. P., 5'27 metres.

Llançament de la javelina
Seniors: 1.—Bombardó, Lleida, 37'50 metres.
2.—Cardós, Terrassa, 36 metres.
3.—Laffite, Barcelona, 35'26 metres.

Juniors: 1.—Ayman, S. de P., 32'75 metres.
2.—Ros, independent, 32'19 metres.
3.—Estalés, Badalona, 30'01 metres.

MURPHY

aquests èxits, que són també part de l'ànima esportiva catalana.

El gran Ricard Montero, qui actualment és magnífic pla de vencedor, veu defraudades les seves justes il·lusions per una estúpida avaria en la tercera etapa.

Lamentem aquest accident que ha privat a Montero d'una victòria que hauria vingut a premiar en part els magnífics papers obtinguts en el darrer Campionat del Món i Volta a Catalunya.

Moralment, però, ha reeixit a posar el seu nom a gr. altura, i no cal pas descoratjar-se, sinó esperar un altre any per treure's l'espina.

Així ho esperem.

Aquesta clausula del reglament que beneficia de tres minuts el corredor que arriba després dels seus adversaris, la considerem del tot anti-esportiva, perquè es presta a mil combinacions. Sobretot, tenint en compte que en la Volta basca hi prenen part els equips de marques i que aquestes designen ja un vencedor per endavant.

P. A. M.

L'etapa final

Bilbao, 22. — El dia plujós ha entorbidat la marxa dels routiers participants en la Volta al País Basc, però no ha desanimat els espectadors ciclistes que en gran nombre han acudit al velòdrom de Ibañeta des de molt abans de l'hora assenyalada per a l'arribada dels corredors.

L'interès que la prova havia despertat i la competència encalçada entre els favorits ha culminat en la jornada d'avui, realitzant el català Canyardo un extraordinari esforç per aconseguir batre el seu rival francès Antonin Magne.

Han pres aquest matí la sortida a Sant Sebastià 28 corredors, que foren els que ahir es classificaren. També ha pres la sortida un altre corredor, però aquest fora de concurs.

L'etapa d'ahir de la Ronda es descafellà sense importància fins Amorietia, situat 90 quilòmetres més enllà de Sant Sebastià. Fins a aquest lloc els corredors foren en escamot i sense fer cap esforç. Allí estava instal·lat el control d'aprovisionament i poc després es troba la costa d'Autzaga, en la qual els corredors més destacats aprofitaren la dificultat per a despegar-se del grup, el qual anava format pels escaladors destacats, els francesos Antonin Magne i els espanyols Esquerre i Joan Golezarre, que s'havien llançat a un fort tren darrera de Canyardo, trencador de la marxa.

Prop de Bermeo es troba la pujada de Soyube on Canyardo pensava donar la batalla a l'francès, i tal com ho projectava així ho va realitzar.

Els quatre voluntariosos ciclistes començaren a pujar la costa amb gran entusiasme. Continuaran Esquerre i Canyardo alternant en marcar el tren, sense que Antonin Magne els perdés el contacte, però aquest tractant de no perdre l'avantatge adquirit en els anteriors avantatges, procurava que la marxa no es violentés.

A la meitat de la pujada Canyardo decideix donar la batalla i forçant el pedalé aconsegueix despegar-se dels seus dos companys. Sol puja el quilòmetre i mig que resta de costa i corona la cuspida a gran distància sobre els seus perseguidors. Molt valent el català es llança ràpid al descens i malgrat el mal estat de la carretera, sumament reliscadora per la pluja, porta una marxa fantàstica. Constantment redobla el seu esforç, i com que els de darrera també forcen el tren, la voluntariosa empenya de Canyardo no té gran resultat pràctic. Aconsegueix treure als següents un quilòmetre, però altres vegades aquesta distància és més petit.

Amb avantatge de prop d'un quilòmetre sobre Magne i Esquerre passa Canyardo per Plencia, a 15 quilòmetres de la meta. I allí Canyardo realitza un esforç extraordinari. Aprofitant el pla es llança a un tren inverso i fa una velocitat superior a 40 i arriba a Ibañeta en mig d'una general expectació.

Els aficionats que l'hi esperen posen en marxa tots els cronòmetres i amb gran emoció hom observa la carretera per veure si arriba el francès. Canyardo és ovacionat llargament, li ofereixen rams de flors i és dut en triomf d'un lloc a un altre.

Mentre els aficionats es dediquen a festejar el corredor català i sense que ningú es preocupi ja de contemplar la carretera, arriba a la meta Antonin Magne, qui en assabentar-se que Canyardo no sols li ha batut en l'etapa, sinó que li arribava el primer lloc en la classificació general, es mostra molt desesperat i comença a plorar. Esquerre, s'ha retardat en la pujada a Soyube, i qui arriba després de Magne és Joan Antoni Golezarre. Després, hi arriben Pierre Magne i Bastida.

CLASSIFICACIÓ DE LA QUARTA ETAPA
Primer. — Antonin Canyardo, 6 h. 24 m. 54 s.
Segon. — Antonin Magne, 8-20.
Tercer. — Joan Antoni Golezarre, 6-32-10.
Quart. — Pierre Magne, 6-34-36.

Cinquè. — Bastida, 6-35.
Sisè. — Monneau, 6-35-50.
Setè. — Aerts, 6-35-50.
Vuitè. — Esquerre, 6-37-19.
Novè. — Echeandia, 8-38-57.
10. — Hector Martin, 6-48-17.
11. — Lluís Montero.
L'últim Ricard Montero entrà en el lloc 18.

Classificació general

Primer. — Marian Canyardo, 26 h. 36 m. 31 s.
Segon. — A. Magne, 26-31-21.
Tercer. — J. Aerts, 26-30-7.
Quart. — F. Esquerre, 26-52-26.
Cinquè. — Pierre Magne, 26-53.
Sisè. — J. Monneau, 26-53-58.
Setè. — Hector Martin, 26-57-7.
Vuitè. — F. Bastida, 26-57-25.
Novè. — L. Montero.
10. — J. A. Golezarre.
11. — Ricard Montero.

El resultat de la carrera ha satisfet completament l'afició.

CAMPIONAT CICLISTA DE LLEIDA

Organitzada per l'Esport Ciclista Lleidatà tindrà lloc aquesta interessant carrera diumenge, dia 28 del corrent, sota el circuit següent:

Lleida, Junceda, Borges, Arboc, Vilanova de Bellpuig, Bellpuig, Belianes, Malla, Llorenç, Vailhona, Rocallau, Vellall, Clotadilla, Verdú, Tàrraga, Vilagrassa, Bellpuig, Golemar, Molineras, Sidamunt, Bell-lloc i Lleida. E. total, 140 quilòmetres.

La sortida tindrà lloc davant el local del Club, Blondel, 34, a les onze del matí, i l'arribada a l'Avinguda de Barcelona, davant dels Camps Elisis.

Com el seu títol indica poden prendre part en aquesta carrera tots els corredors provincials i tots els corredors nacionals, segones, tercers i neòfits.

El premi per a aquesta carrera són els següents:

Classificació general per als corredors segones, tercers i neòfits i corredors de la província:

Primer, 125 pessetes; segon, 100; tercer, 75; quart, 50; cinquè, 30; i sisè, 20.

Classificació especial per als corredors provincials:

Primer, títol de campió i 80 pessetes; segon, 60; tercer, 40; quart, 30; cinquè, 20; i sisè, 10.

Figuren ja com a inscrits els routiers de la Volta a Catalunya, Ferrández, Montoy, Cuito, Figueres, Llop, Martínez, Gili, Gascon, ultra els Carulla, Solans, Berenguer, Bernadó, Vidal, Miró, Soler, Llopi, Lozano, Marqués i Muñoz, locals, que que la preveure una interessant lluita per adquirir el títol de campió, i una cursa disputada per als primers llocs amb els corredors forans.

El curs de la carrera

Tot just acabada la gran volta catalana comença la Volta al País Basc en la seva setena represa. La inscripció de corredors no ha estat aquest any tan brillant com ho havia estat en anteriors, tant en l'aspecte nacional com en l'estranger, degut a l'ajornament que circumstàncies fortuïtes i a contravoluntat obligaren els organitzadors a adoptar. Amb la meitat dels corredors inscrits (62) s'inicià, doncs, aquesta Volta.

En la primera etapa brillaren a gran alçada els nostres asos Canyardo i R. Montero davant algunes de les primeres figures franceses. El trajecte Bilbao-Vitòria (190 quilòmetres) fou cobert per A. Magne (que s'adjudicà el primer lloc) en 6 h. 24 m. 10 s., seguit, amb el mateix temps, per H. Martin, Moineau, Montero i Canyardo.

En la segona etapa, Vitòria-Pamplona, es veié la gran forma del biscaí Ricard Montero, el qual, ben ajudat per Canyardo, aconseguí entrar en primer lloc i passar al cap de la classificació general. Canyardo era classificat en tercer lloc, darrera Aerts, però amb el mateix temps d'aquest.

Així donà un fort interès a la carrera, puix que les facultats del biscaí i la seva forma actual el feien preveure com el futur vencedor. Però, vingué la tercera etapa (Pam-

plona-Sant Sebastià) amb tanta dissort per a l'esforçat biscaí, el qual, després de moltes avaries, acabà sofrint-ne una d'importantíssima en trencar la forquilla de la màquina. El cotxe que portava els recanvis, s'havia hagut de deturar (segons diuen) a la frontera, i això obligà a Montero a reparar l'avaria en el primer poble que trobà i acabar aquesta desgraciada etapa de la manera que pogué.

Mentrestant, els francesos no s'havien adormit, sinó que, en veure el que passava a Montero, forçaren tant com pogueren la marxa, mentre Canyardo seguia la ruta lenientment esperant el seu company. Però aquest no venia, i aleshores es decidí a provar sort pe lest compte, encara que una mica massa tard. El francès A. Magne, ben secundat pels seus compatriotes, s'havia captat sol cap a la meta, amb totes les possibilitats de passar al cap de la classificació.

Gràcies a que Canyardo avui està en una forma esplèndida, insuperable, pogué anar minvant l'enorme perdua de temps que l'avaria de Montero li ocasionà. Amb tot, degut a aquest meravellós esforç, que captivà tots els que el presenciaren, Canyardo es mantingué en segon lloc de la general, amenaçant el "leader".

A continuació donem la classificació d'aquesta interessant etapa, que és ben expressiva:

1.—Antonin Magne, 7 h. 46 m. 35 segons.
2.—Pierre Magne, 7-49-58.
3.—Esquerre, a un llarg.

4.—Aerts, 7-50-5.
5.—Hector Martin, 7-50-15.
6.—Lluís Montero, 7-50-15.
7.—Bastida, 7-50-15.
8.—Canyardo, 7-50-15.
9.—Moineau, 8-7-30.
10.—Dupuy, 8-7-35.
11.—Golezarre, 8-6-40.
12.—Ricard Montero, 8-8-30.

I la classificació general, en aquesta penúltima etapa, donava els primers llocs d'aquesta forma:

1.—Antonin Magne, 20 h. 8 m. 21 s.
2.—Marian Canyardo, 20-14-17.
3.—Moineau, 20-18-2.
4.—P. Magne, 20-18-30.
5.—Lluís Montero, 20-19-15.
6.—Bastida, 20-22-25.
7.—Ricard Montero, 20-31-57.

RECORDEU UNA VEGADA MES
AQUESTA MARCA

I NO US DEIXEU SORPRENDRE ACCEPTANT, EN SUBSTITUCIO, ALTRES MARQUES QUE US PUGUIN OFERIR AMB UN DIBUIX SEMBLANT

FIXEU-VOS BE

que la nostra marca de LLET CONDENSADA representa un "NEN SORTINT DEL POT"

En el vostre interès està

exigir la nostra marca, la insuperable qualitat de la qual ha estat reconeguda pels nombrosos consumidors de tan exquisit producte

Sociedad Lechera Montañesa, A. E.

Plaça de Catalunya, 20. — BARCELONA

10.000.000 de pessetes de capital ENTERAMENT NACIONAL

MOMOTOMBO

CAFES TORRATS

Oficines i magatzem:

HOMERO, 56

SANT GERVASI

TELEFON 71964